

РЕШЕНИЕ

№ 1344

гр. София, 23.11.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД - СОФИЯ, 12-ТИ ГРАЖДАНСКИ, в публично заседание на двадесет и шести октомври през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Снежана Бакалова

Членове: Даниела Христова
Цветомира П. Кордоловска
Дачева

при участието на секретаря Ирена М. Дянкова
като разгледа докладваното от Снежана Бакалова Въззивно гражданско дело
№ 20231000502111 по описа за 2023 година

Производството е въззивно и се движи по реда на чл. 258 и сл. ГПК.

Въззивното производство е образувано по въззивни жалби на двете страни в производството.

С Решение № 125/18.05.2023г. по гр.д.№ 61/23 по описа на Окръжен съд - Монтана е осъдена Прокуратурата на РБългария да заплати на А. К. М. на основание чл. 2,ал.1 т. 3 от ЗОДОВ сумата 3 000 лева , представляваща обезщетение за неимуществени вреди и сумата 2 700 лева , представляваща обезщетение за имуществени вреди от незаконно обвинение за извършено престъпление по чл. 158а ал.1 НК по НДОХ № 437/2018г. по описа на РС-Лом, ведно със законна лихва от 02.06.2021г. до окончателното изплащане, като е като са отхвърлени предявените иски за заплащане обезщетение за неимуществени вреди над уважения до предявения размер от 200 000 лева и за заплащане на обезщетение за имуществени вреди над уважения до предявения размер от 107 104 лева , като неоснователни.

В жалбата си, подадена чрез адв. А. Д., ищецът твърди, че обжалва решението в неговата отхвърлителната част, като твърди, че същото е неправилно, незаконосъобразно и постановено при допуснати процесуални

нарушения. Твърди, че принципно правилно са установени фактите по делото, но при определяне на размера на обезщетението за неимуществени вреди не бил приложен принципа на справедливото обезщетение. Не били съобразени конкретните обстоятелства от значение за определяне размера на обезщетението. Не били взети предвид както причинените вреди на ищеца, така и продължителния период от 9 години, пред който е продължило производството, по време на което той многократно се е явявал в с.з. Твърди, че в първото по делото с.з. съдът не е направил доклад, с който да укаже на страните разпределението на доказателствената тежест и не им е указал, за кои факти не сочат доказателства, което е довело до неправилно решение. Твърди, че неправилно не е уважен иска за имуществени вреди, тъй като от събраните доказателства се установявало основателността на тази претенция, както и пряката причинно-следствена връзка между воденото наказателно производство и имуществените вреди от оставеното му без работа и невъзможността да реализира доходи и да погасява кредита си. Моли за уважаване на иска в пълен размер. Не са направени доказателствени искания. Претендира разноски за настоящата инстанция.

В срок не е постъпил отговор на жалбата.

В жалбата си ответникът обжалва решението в осъдителната част, като твърди, че то е неправилно и незаконосъобразно. Твърди, че в тази си част то е неправилно и необосновано. Твърди, че вредите на ищеца не са доказани, а са само декларирани. Твърди, че не е доказана причинно-следствената връзка. Счита размера на определеното обезщетение за неимуществени вреди за завишен и несъответен на търпените вреди. Моли да бъде отменено решението в обжалваната част и отхвърлени исковете изцяло или алтернативно да бъде намален размер на обезщетението. Не са направени доказателствени искания.

В срок не е постъпил отговор на жалбата.

Въззивните жалби са депозирани в срока по чл.259, ал.1 от ГПК, от процесуално легитимирани страни с правен интерес. Отговарят на изискванията на чл.260 от ГПК и чл.261 от ГПК, поради което са процесуално допустими и редовни от външна страна и подлежат на разглеждане.

Софийският апелативен съд, в изпълнение правомощията си по чл. 269 ГПК, след като извърши служебна проверка на обжалваното решение, констатира, че същото е валидно и допустимо, поради което следва да разгледа доводите за неправилност във въззивните жалби.

Предявеният иск е за присъждане на обезщетение за неимуществени вреди от незаконосъобразно повдигнато и поддържано обвинение от ответника Прокуратура на Република България срещу ищеца А. К. М. и намира правното си основание в чл. 2 ал.1 т.3 от ЗОДОВ.

От събраните пред първата инстанция доказателства се установява следното от фактическа страна:

На 02.04.2012г. е образувано досъдебно производство № 4/2012г. на Териториално звено „Сектор БОП” Монтана , пр.преписка № 708/2012г. на РП Лом, по което с постановление от 18.03.2012г. А. М. е привлечен в качеството на обвиняем с повдигнати три обвинения :

1.За престъпление по чл.158а,ал.3 във връзка с ал. 1 и чл.26 НК, за това че за времето от 07.02.2012 година до 29.03.2012 година в гр. Лом, в условията на продължавано престъпление, чрез интернет, като потребител с посочен IP-адрес посредством мобилна компютърна система негова собственост, набира непълнолетни лица с посочени потребителски имена, чрез използването на компютърна програма “Skype” с потребителско име “asyobg”, като се представял за младо момиче изпращайки файлове (снимки) на непълнолетно момиче, заснето включително в голо състояние, като искал от тях да демонстрират сексуално поведение - мастурбация и похотливо показване на човешки полови органи, лицата са демонстрирали сексуално поведение, като същото е получавано на видео екран;

2.За престъпление по чл.159,ал.4 , предл. първо и второ във връзка с ал. 1 и 2 и чл. 26 НК, за това че за времето от 21.01.2009г.- 04.04.2012г. в гр. Лом чрез интернет, като потребител с посочен IP-адрес посредством мобилна компютърна система негова собственост и такава в сградата на ДСП Лом чрез използване на компютърни програми и зададен имейл адрес предлагал и разпространявал порнографски материали, като за създаването са използвани лица ненавършили 18 години или изглеждащи като ненавършили 18 години;

3.За престъпление по чл. 159,ал. 6 във връзка с чл. 26 НК за това, че за времето от 21.01.2009г. до 04.04.2012г. в гр. Лом в условията на продължавано престъпление чрез компютърна система негова собственост и на твърд диск държал общо около 80 GB или 7 387 файлове порнографски материали – порно фотоси, еротични фотоси, порно клипове и еротични клипове, за създаването на които са използвани лица ненавършили 18 години и лица, изглеждащи, като ненавършили 18 години. С повдигане на обвиненията му е взета мярка за неотклонение „подписка“ .

По повдигнатите обвинения е бил внесен на 30.04.2013г. в РС Лом обвинителен акт, въз основа на който е било образувано е НОХД № 273/2013г., по което са проведени общо 13 съдебни заседания и с присъда от 04.11.2014г. ищецът е признат за виновен по повдигнатите обвинения, първото от които преквалифицирано по чл. 158а,ал.1 НК, а по останалите две е признат за виновен за периода 23.07.2011г. – 04.04.2012г. и оправдан за периода 21.01.2009г. – 23.07.2011г. . За всяко от деянията е наложено наказание и е определено едно общо наказание от една година и шест месеца лишаване от свобода с приложение на чл. 66,ал. 1 НК , както и глоба от 2000 лева.

По реда на инстанционния контрол, по жалба на ищеца и протест на прокуратурата е образувано ВНДОХ 132/2014г. на МОС, по което с решение от 20.03.2015г., присъдата е била отменена и делото е върнато на РП Лом.

След връщането ДП е преобразувано под № 26/2015г. на ОСл отдел към ОП Монтана, като с постановление от 22.04.2016г. А. М. е привлечен като обвиняем и са му повдигнати обвинения в извършване на две престъпления по чл. 159 ал.6 НК- извършени в периода 09.11.2011г.- 04.04.2012г. и на 10.07.2009г., както и по чл. 158а,ал.1 НК и чл. 158а,ал.3 НК във връзка с чл. 26 НК, извършени в периода 07.02.2012г.- 29.03.2012г.

Внесен бил обвинителен акт и било образувано НДОХ № 278/2016г. по описа на РС Лом, прекратено и върнато на РП Лом. Последвал нов обвинителен акт за същите престъпления, по който е образувано НДОХ 612/2016г. по описа на РС Лом. С протоколно определение по това дело от 17.01.2017г., влязло в сила, наказателното производство за двете обвинения по чл. 159 ал.6 НК, извършени в периода 09.11.2011г.- 04.04.2012г. и на 10.07.2009г., е прекратено по искане на подсъдимия на основание чл. 24 ал.1 т. 3 НПК, поради изтичане предвидената в НК абсолютна давност за наказателно преследване.

Относно обвиненията в извършване на престъпления по чл. 158а ал.1 и чл. 158 ал.3 НК, съдът е постановил на 22.02.2018г. присъда, с която А. М. е оправдан и е отменена мярката му за неотклонение.

По протест на РП Лом е образувано ВНДОХ 44/2018г. на ОС Монтана, по което с Решение от 01.10.2018г. присъдата е отменена и делото е върнато на РС Лом. Образувано е НДОХ № 473/2018г. по описа на РС Лом, в хода на което по искане на подсъдимия с протоколно определение от 06.11.2019г.,

влязло в сила, е прекратено на основание чл. 24 ал.1 т.3 НПК, поради изтичане предвидената в НК абсолютна давност за наказателно преследване наказателното производство по отношение обвинението в извършване на престъпление по чл. 158а ал.3 НК.

Делото е продължило по обвинението в извършване на престъпление по чл. 158а ал.1 НК, като с присъда от 05.10.2020г. ищецът е признат за невиновен и оправдан в извършване на това престъпление. След протест на РП Лом е постановено на 02.06.2021г. окончателно решение на ОС Враца по ВНДОХ 114/2021г., с което оправдателната присъда е потвърдена.

Ищецът е замел длъжността Директор на Дирекция „Социално подпомагане“ гр.Лом и е имал качеството на държавен служител. Служебното правоотношение на ищеца с Агенцията за социално подпомагане е прекратено на основание чл. 103, ал. 1, т. 5 от Закона за държавния служител със заповед от 07.11.2014г. и той е освободен от длъжността директор на ДСП Лом, след постановяване на осъдителната присъда от 05.11.2014г. по НОХД № 273/2013г. на РС Лом.

Заповедта за освобождаване е била обжалвана, като с влязло в сила на 30.03.2016г. решение на АС Монтана по адм.дело № 609/2014г. е отменена като незаконосъобразна и ищецът е възстановен на длъжността.

Решението е изпълнено от Агенция за социално подпомагане, едва на 28.12.2018г., като със заповед от същата дата, считано от 02.01.2019г. ищецът е възстановен на длъжността директор ДСП Лом с основна месечна заплата 1100 лева, увеличена от 01.08.2020г. на 1639 лева.

В качеството му на директор на ДСП Лом, А. К. М. е получил разрешение за достъп до квалифицирана информация на 07.03.2019г., който достъп впоследствие на 04.11.2021г. му е отнет на основание чл. 41, т.4, ал. 42, ал.1, т.2 и чл. 59, ал.1, т.1 от Закона за защита на класифицираната информация и на това основание със заповед от 08.11.2021г., считано от 09.11.2021г. служебното му правоотношение с АСП е прекратено. Ищецът е обжалвал по административен ред отнемането на разрешението за достъп до квалифицирана информация, като жалбата му е приета за неоснователна, видно от приложеното по делото окончателно решение № 33/11.05.2022г. на ВАС по адм.дело С4/2022г.

По делото са приложени амбулаторни листове за прегледи на ищеца от 07.11.2014г., от 14. 11. 2014г. и от 23.06.2020г., както и извлечение от лична амбулаторна карта. Към 07.11.2014г. на ищеца е поставена основна диагноза

„хипертонично сърце без застойна сърдечна недостатъчност, като в анамнезата е отразено главоболие, придружено с гадене и повръщане, недостиг на въздух, лесна уморяемост при обикновени физически усилия, безсъние и неспокойствие , за което са изписани медикаменти . На 14 . 11 . 2014г. е прегледан от специалист със същата основна диагноза и оплаквания от опресия и тежест в сърдечната област, сърцебиене и прескачане на сърцето, повишени стойности на кръвното налягане и задух. Според вписванията в личната амбулаторна карта, на ищеца е издаден на 07.11.2014г. болничен лист за една седмица, продължен с решения на ЛКК с още 25 дни. На 23.06.2020г. при преглед на ищеца от д-р Г. Ф., личен лекар, му е поставена основна диагноза „кластърно главоболие“ с придружаващи заболявания невралгия на троичния нерв поради оплаквания от силна постоянна болка в главата, а, неспокойствие , тремор на горни крайници и хронично безсъние, като са му предписани медикаменти.

От приложеното НДОХ № 437/2018г. на ЛРС се установява, че ищецът в хода на наказателното производство е бил защитаван от упълномощен адвокат П. П., на когото според сключените договори за правна помощ е заплатил адвокатски възнаграждения , както следва: по приложен в ДП № 4/2012г. договор от 13.03.2013г. – 150 лева, по приложен в НДОХ № 273/2013г. договор от 02.07.2013г.- 110 лева, по приложен в НДОХ № 278/2016г. договор от 02.11.2016г.- 800 лева, по приложен в ВНДОХ № 44/2018г. договор от 18.09.2018г. – 800 лева, по приложени в НДОХ № 437/2018г. договор от 14.01.2019г. – 1200 лева, от 27.01.2020г. – 400 лева и от 05.10.2020г.-100 лева, по приложен по ВНДОХ № 114/2021г. договор от 16.03.2021г. – 1000 лева или общи платени адвокатски възнаграждения в размер на 4560 лева.

Приложени са доказателства за получаването от ищеца възнаграждение по служебното правоотношение с АСП за периода октомври 2020г. до октомври 2021г., фишове за заплати и извлечения от банкова сметка.

Установено е от приложеното удостоверение на ОББ АД от 17.05.2022г., че А. М. е клиент на банката и е ползвал потребителски кредит по договор от 18.02.2019г. с първоначален размер 30 000 лева и потребителски кредит по договор от 15.05.2020г. с първоначален размер 13 500 лева, които към датата на удостоверението не са погА.и изцяло.

От показанията на разпитаната свидетелка Ю. А. Г., колежка на ищеца в ДСП Лом от 2005г., и негова дългогодишна приятелка, се установява, че той е бил много добър работодател, много близо до хората и голям

професионалист. Обвиненията срещу него са били изненада за нея и колегите му в ДСП Лом, като всички били възмутени от случилото. В негова подкрепа в началото била иницирана подписка, но след време хората започнали да оттеглят подкрепата си и да странят от него. След обвиненията А. се променил, сринал се емоционално, психически, здравословно, станал затворен, срамувал се от хората, не излизал от дома си . Често получавал припадъци , страдал от безсъние, личният лекар му изписвал антидепресанти. Свидетелката е била с него на всяко дело, подкрепяла го е морално и финансово, тъй като останал без работа и средства. Твърди, че му е давала пари около 1000 лева на година или общо около 12 000 лева като заем, като финансово бил подпомаган и от дъщерята на свидетелката. Към момента бил без работа. Допълнително го е сринало повторното му уволнение след оправдателната присъда. Започнал да има тикове, изпратен бил на психологична експертиза в Института по криминология, която продължила цял ден, като свидетелката го е придружила . Според тази експертиза нивото му на интелигентност е над средното за страната, той бил много умен и ерудиран човек. Хората в града го познавали и имали положително отношение към него, като професионалист, но отношението им след обвиненията се променило.

По делото са разпитани като свидетели и майката на ищеца и неговия брат, чиито показания, съдът цени, с оглед тяхната заинтересованост от изхода на делото, само в частите им, в които се подкрепят от други събрани по делото доказателства. Според тези свидетели ищецът се ползвал с много добро име в града, преди повдигането на обвиненията. След това започнал да получава припадъци и главоболия, които свидетелите считат, че се дължат на нервното напрежение от водените дела. Ищецът станал раздразнителен, нервен и се затворил в себе си. По отношение на него били изказани много обиди и много хора се отдръпнали от него. Финансовото му състояние се влошило, защото останал без работа.

Горното се установява от събраните по делото доказателства, посочени от ищцовата страна. Неоснователен е довода на жалбоподателя –ищец, че претенцията му е останала недоказана поради факта, че в доклада по делото по чл. 146 от ГПК не му е била разпределена доказателствена тежест. Такава е била надлежно разпределена със съответните указания в проекта за доклад от 13.03.2023г., който е бил обявен за окончателен в първото открито с.з. по делото.

На базата на приетото за установено от фактическа страна, съдът

направи следните правни изводи:

Предявеният иск намира правното си основание в чл. 2 ал. 1 т.3 от ЗОДОВ. Същият е доказан по основание само по отношение на повдигнатото от ответника обвинение по чл. чл. 158а ал.1 НК, за което е оправдан с присъда от 05.10.2020г. по НОХД № 437/18 на РС-Лом, влязла в сила на 02.06.2021г.

По останалите повдигнати обвинения по НДОХ 612/2016г. по описа на РС Лом, по което с протоколно определение от 17.01.2017г., влязло в сила, наказателното производство за двете обвинения по чл. 159 ал.6 НК, извършени в периода 09.11.2011г.- 04.04.2012г. и на 10.07.2009г., е прекратено по искане на подсъдимия на основание чл. 24 ал.1 т. 3 НПК, поради изтичане предвидената в НК абсолютна давност за наказателно преследване и по НДОХ № 473/2018г. по описа на РС Лом, в хода на което по искане на подсъдимия с протоколно определение от 06.11.2019г., влязло в сила, е прекратено на основание чл. 24 ал.1 т.3 НПК, поради изтичане предвидената в НК абсолютна давност за наказателно преследване наказателното производство по отношение обвинението в извършване на престъпление по чл. 158а ал.3 НК не са налице основанията за присъждане на обезщетение, тъй като по тези производства ищецът не е бил оправдан, макар че е могъл да поиска производството да продължи и евентуално да бъде оправдан, дори след изтичането на абсолютната давност.

Тъй като обвиненията са били поддържани в един и същи период е трудно да бъдат разграничени вредите от всяко от тях, но съобразно константната практика на ВКС следва да се вземе предвид, че вредите, които е търпял ищеца са били не само вследствие на обвинението по което е оправдан, а и от другите повдигнати обвинения и това да намери отражение в размера на обезщетението.

По делото е установено от събраните гласни доказателства, че ищецът е изпитвал срам, неудобство от повдигнатите обвинения , станал е затворен, нервен , раздразнителен. Тези последици са установени в пряка причинно-следствена връзка с повдигнатото обвинение, като същите се доказват от събраните гласни доказателства на свидетелите, които са възприели непосредствено поведението и състоянието на ищеца.

По отношение на твърденията за влошаване на здравословното състояние на ответника, в пряко причинно-следствена връзка с повдигнатото обвинение, от събраните доказателства не може да се направи категоричен извод. Представени са медицински документи за състоянието на ищеца, но

дали същите са предизвикани или повлияни от воденото производство срещу него, не може да се приеме за доказано само въз основа на свидетелските показания. Тази пряка причинно-следствена връзка не е установена със заключение на съдебно-медицинска експертиза.

По отношение на твърденията, че е пострадало доброто име на ищеца в обществото, видно от събраните доказателства е, че действително е имало негативни нагласи по отношение на него, но е имало и хора, които не са си променили мнението за него, въпреки повдигнатите обвинения.

Производството е продължило дълго – осем години и седем месеца, но по отношение на ищеца е била взета мярка за неотклонение –подписка, която не е силно ограничаваща. Установено е също така, че тази мярка не е траела през целия период на воденото производство, а до 22.02.2018г. – дата на постановяване на първата оправдателна присъда.

Предвид изложеното и след като се съобрази обстоятелството, че по същото време ищецът е търпял и вреди от другите три обвинения, настоящата инстанция намира, че на същия е дължимо обезщетение за претърпените неимуществени вреди в размер на 3 000лв.

Неоснователно е възражението във въззивната жалба на ищеца, че не са взети предвид всички обстоятелства от значение за определяне на размер на обезщетението за неимуществени вреди, като не е съпоставено тежестта на обвиненията, по които ищецът е осъден (в случая прекратено производството поради изтекла давност) с тези, по които е оправдан. Напротив, размерът на обезщетението е детайлно обоснован, с посочване на относимите обстоятелства и релевантната съдебна практика.

По отношение на претърпените имуществени вреди от ищеца:

Ищецът е претендирал обезщетение за претърпени имуществени вреди от воденото срещу него наказателно производство, по което е оправдан в общ размер 107 104 лева, ведно със законна лихва от влизане в сила на присъдата, както следва:

сумата 59 004 лева, представляваща пропуснати ползи от трудово възнаграждение за срок от 3 години, считано от 09.11.2021г.;

сумата 43 500 лева, представляваща изтеглени потребителски кредити, за които твърди, че са изтеглени, тъй като поради воденото производство е останал без средства и

4 600 лева , представляваща заплатени в хода на наказателното производство адвокатски възнаграждения.

Искът за присъждане на обезщетение за имуществени вреди е частично основателен.

По отношение а претенцията за присъждана на възнаграждение за период от три години, за който се твърди, че е останал без работа, поради повдигнатите обвинения: претенцията е неоснователна. Установи се от събраните доказателства, че служебното правоотношение на ищца е било прекратено на основание чл. на основание чл. 103, ал. 1, т. 5 от Закона за държавния служител – когато държавният служител бъде осъден на лишаване от свобода за умишлено престъпление от общ характер, със заповед от 07.11.2014г. и той е освободен от длъжността директор на ДСП Лом, след постановяване на осъдителната присъда от 05.11.2014г. по НОХД № 273/2013г. на РС Лом.

Заповедта за освобождаване е била обжалвана, като с влязло в сила на 30.03.2016г. решение на АС Монтана по адм.дело № 609/2014г. е отменена като незаконосъобразна и ищецът е възстановен на длъжността. Видно от мотивите на отменителното решение, тъй като присъдата не е била влязла в сила, не са били налице условията за освобождаването а ищеца на това основание. Ответникът Прокуратура на Република България не следва да носи отговорност за незаконосъобразното процедиране от страна на работодателя на ищеца, нита за това, че съдебното решение е влязло в сила на 30.03.2016г., а ищецът е бил възстановен на работа едва на 28.12.2018г.

В качеството му на директор на ДСП - Лом, А. К. М. е получил разрешение за достъп до квалифицирана информация на 07.03.2019г. , който достъп впоследствие на 04.11.2021г. му е отнет на основание чл. 41,т.4, ал. 42,ал.1,т.2 и чл. 59,ал.1,т.1 от Закона за защита на класифицираната информация и на това основание със заповед от 08.11.2021г., считано от 09.11.2021г. служебното му правоотношение с АСП е прекратено. Ищецът е обжалвал по административен ред отнемането на разрешението за достъп до квалифицирана информация, като жалбата му е приета за неоснователна, видно от приложеното по делото окончателно решение № 33/11.05.2022г. на ВАС по адм.дело С4/2022г. Това прекратяване на служебното правоотношение на ищеца е станало след влизане в сила на оправдателната присъда, поради което не може да се приеме, че вредите в случая произтичат от воденото наказателно производство. В конкретния случай е съобразено от органа, отговарящ за даването на разрешението поведението на ищеца, а не наказателното производство. От решението на ВАС по жалбата на ищеца срещу решението за отнет достъп се установява, че причина за отнетия

достъп е решението на ОС Враца по ВНДОХ № 14/2021г. , в което са налице данни за осъществяване на дейност насочена срещу обществения ред , както и такива, компрометиращи надеждността му от гледна точка на опазване на тайната . В решението си ОС Враца е приел за доказано по делото, че именно А. М. е притежавал и споделял с други профили множество снимки и видеофайлове с порнографски материали, държал такива, включително и на непълнолетни лица, които обстоятелства са относими към обвиненията по чл. 158а ал.3 и чл. 159 ал.6 НК, за които наказателното производство е било прекратено поради изтекла абсолютна давност . При тези данни следва извод, че разрешението за достъп до класифицирана информация на А. М. е било отнето във връзка с обвиненията по чл. 158а ал.3 и чл. 159 ал.6 НК, за които по делото не е установено да са били неоснователни, съответно липсва пряка причинна връзка между уволнението на ищеца на основание отнетия достъп и незаконното обвинение в извършване на престъпление по чл. 158а ал.1 НК и не са налице основания за заплащане от страна на Държавата обезщетение за вреди от пропуснати ползи , изразяващи се в неполучаване на възнаграждение, поради уволнението със заповед от 08.11.2021г. на изпълнителния директора на АСП.

По отношение на претенцията за имуществени вреди, заразяваща се в сумата, която ищецът е взел като заеми – липсва установена пряко причинно-следствена връзка между претендираната сума и обвинението по което е бил оправдан. Ищецът твърди, че е изтеглил тези заеми, тъй като е останал без средства, поради липса на работа, но в същото време претендира и възнаграждението за времето през което е бил без работа. Твърди, че е изразходвал сумите за защита по водените дела, но в същото време претендира и сумите, за заплатени адвокатски възнаграждения. Не са събрани доказателства за какво са изразходвани сумите от заемите и дали същите са в пряка причинно-следствена връзка с воденото производство, по което е оправдан. Отново следва да се има предвид, че по същото време срещу него са водени производство по още три обвинения, по които той не е оправдан, т.е. липсва основание за ангажиране на отговорността на ответника.

По отношение на присъждането на обезщетение да имуществени вреди от заплатени адвокатски възнаграждения по водените производства, настоящата инстанция споделя извода на МОС, че ищецът е направил разноски за адвокатско възнаграждение по НДОХ № 437/2018г. по описа на РС - Лом в размер на 1 700 лева, както и такива в размер на 1 000 лева по ВНДОХ № 114/2021г. по описа на ОС Враца , които представляват

имуществени вреди, тъй като безспорно са в причинно-следствена връзка с воденото срещу него производство, по което е бил оправдан и следва да му бъдат присъдени. Останалите разноси, установени по делото за адвокатско възнаграждение са заплащани в хода на наказателното производство без разграничение на вида на защитата по различните обвинения , поради което и не се установява пряка причинна връзка между тях и обвинението, за което е оправдан, поради което и не са дължими.

Тъй като правните извода на настоящата инстанция съвпадат се тези на първоинстанционния съд, следва да бъде потвърден обжалваното решение.

Жалбоподателят ищец е претендирал присъждането на разноси за въззивната инстанция в размер на 15 лв. от държавна такса. Поради неоснователността не неговата жалба те не следва да му се присъждат. Претендирал е и адвокатско възнаграждение в размер на 5 000лв., за което е представил доказателства, че е заплатено. Разноси следва да му се присъдят съразмерно на отхвърлената част от жалбата на ответника, съобразно материалния интерес по нея, в размер на 870лв.

Жалбоподателят – ответник не е претендирал присъждането на разноси.

Ръководен от изложеното и на основание чл. 272 от ГПК, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Решение № 125/18.05.2023г. по гр.д.№ 61/23 по описа на Окръжен съд - Монтана.

ОСЪЖДА Прокуратурата на Република България да заплати на А. К. М. , ЕГН *****, от гр. ***, ул. *** № *** направените разноси за въззивна инстанция в размер на 870 лв.

Решението подлежи на обжалване пред ВКС при условията на чл. 280, ал.1 ГПК в едномесечен срок от връчването му на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____

